

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **SLOT Group, a. s.**, IČ 62741560
sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary
zastoupený obecnou zmocněnkyní Mgr. T. S.
sídlem J. 142, K. V.

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 18. 1. 2016, č. j. MF-25533/2015/34-15/2901-RK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Předmět sporu

- 1. Ministr financí rozhodnutím ze dne 18. 1. 2016, č. j. MF-25533/2015/34-15/2901-RK, pod bodem I. podle ust. § 152 odst. 4 ve spojení s ust. § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004

Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zrušil rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 27. 7. 2015, č. j. MF-25533/2015/34-7 ve výrocích II. – IV. a řízení ve výrocích II. – IV. tohoto rozhodnutí zastavil a pod bodem II. rozklad podle ust. § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu ve výroku I. rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 27. 7. 2015, č. j. MF-25533/2015/34-7 zamítl a ve výroku I. toto rozhodnutí potvrdil.

2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že prvostupňovým rozhodnutím žalovaný zrušil 4 povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry a to pod I. výrokem na adrese *Rašínova 72, 760 01 Zlín*, pod II. výrokem na adrese *Kvítkova 3643, 760 01 Zlín*, pod III. výrokem na adrese *Středová 4998, 760 01 Zlín* a pod IV. výrokem rovněž na adrese *Středová 4998, 760 01 Zlín* (dále jen „loterijní povolení“). Důvodem rozhodnutí žalovaného pro zrušení loterijních povolení byl jejich rozpor s obecně závaznou vyhláškou č. 3/2012, o zákazu provozování některých druhů loterií a jiných podobných her; podle čl. 2 loterijní vyhlášky bylo totiž zakázáno provozovat loterie a jiné podobné hry na celém území města. Ministr v odůvodnění popsal průběh správního řízení, uvedl rozkladové námítky, s nimiž se následně vypořádal.
3. Závěrem k I. bodu rozhodnutí ministr uvedl, že z vlastní úřední činnosti zjistil, že rozhodnutí č. j. 34/48692/2009 ze dne 26. června 2009, a to v části týkající se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry dle ustanovení § 50 odst. 3) loterního zákona prostřednictvím Centrálního loterního systému APEX MULTI MAGIC VLT, model: APEX MULTI MAGIC VLT, výrobní čísla: VLT08020131, na adrese Kvítková 3643, 760 01 Zlín, bylo zrušeno na žádost navrhovatele rozhodnutím č.j. MF-17773/2015/34 ze dne 18. ledna 2012 ve znění opravného rozhodnutí č.j. MF-40486/2013/34 ze dne 4. března 2013. Dále zjistil, že rozhodnutí č.j. 34/45246/1/2009 ze dne 9. června 2009, bylo v části týkající se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry dle ustanovení § 50 odst. 3) loterního zákona prostřednictvím systému Videoloterní terminálový systém IconicSb, model: IconicSb, výrobní čísla: 287479084, na adrese Středová 4998, 760 01 Zlín zrušeno na žádost navrhovatele rozhodnutím č.j. 34/83580/2010 ze dne 13. srpna 2010 a rovněž, že rozhodnutí č. j. 34/48703/2009 ze dne 26. června 2009, bylo V části týkající se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry dle ustanovení § 50 odst. 3) loterního zákona prostřednictvím Centrálního loterního systému MULTI LOTTO, model: MULTILOTTO, výrobní číslo: ML10234, na adrese Středová 4998, 760 01 Zlín, bylo zrušeno na žádost navrhovatele rozhodnutím č.j. 34/88040/2010 ze dne 5. října 2010. S ohledem na tyto skutečnosti rozhodl ministr, o postupu ve smyslu ustanovení § 152 odst. 4 ve spojení s ustanovením § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, na základě kterého napadené rozhodnutí V této části zrušil a řízení zastavil.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

4. V prvním žalobním bodu namítá žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí ministra i žalovaného a to pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost. Žalobce přitom poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004-75 a konkrétně uvádí, že ministr se v napadeném rozhodnutí nevyjádřil ke všem námitkám a argumentům, které žalobce uplatnil v rozkladu, a to zejména k námitce týkající se stížnosti žalobce k Evropskému soudu pro lidská práva ve vztahu k otázce principu ochrany legitimního očekávání.
5. Žalobce poukazuje na rozpor mezi závěrem žalovaného v napadeném rozhodnutí, že nelze hovořit o existenci legitimního očekávání u provozovatelů sázkových her, a jeho odlišným vyjádřením v příslušném řízení před Ústavním soudem (nález Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13), v němž žalovaný označil ochranu legitimního očekávání

provozovatelů sázkových her za jeden z legitimních cílů existence přechodného ustanovení. Žalobce odmítá závěr žalovaného o bezpředmětnosti této argumentace a jeho zdůvodnění považuje za nedostatečné a nepřesvědčivé. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí dále žalobce spatřuje v tom, že ministr nezrušil nepřezkoumatelné rozhodnutí prvního stupně. V prvostupňovém rozhodnutí se přitom žalovaný nevyjádřil k uvedenému rozporu v závěrech ohledně legitimního očekávání.

6. Žalobce poukazuje i na nesrozumitelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť podle žalovaného byl důvodem pro zrušení loterijních povolení jejich rozpor s loterijní vyhláškou a na jiném místě uvedl, že důvodem byl rozpor s loterijním nálezem, což umocňuje v napadeném rozhodnutí i ministr. Zároveň žalobce považuje za nesrozumitelný závěr v napadeném rozhodnutí, že zrušením dotčených loterijních povolení dochází k uplatnění práva obcí na samosprávu. Pro tvrzenou nepřezkoumatelnost dospěl žalobce k závěru, že žalovaný porušil jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.
7. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce napadá nesprávné právní posouzení věci, neboť žalovaný věc posoudil v rozporu s právní úpravou platnou a účinnou v době vydání těchto rozhodnutí, Úmluvy a ustálené rozhodovací praxe ESLP týkající se principu ochrany legitimního očekávání.
8. Žalobce uvádí, že žalovaný s ním zahájil správní řízení a zrušil loterijní povolení dle § 43 odst. 1 loterijního zákona, ačkoli pro takový postup nebyly dány důvody. Žalovaný uvedl za důvody pro zrušení rozpor loterijních povolení s loterijní vyhláškou a zrušení přechodného ustanovení loterijním nálezem. Žalovaný však tyto důvody konkrétněji nespecifikoval a rovněž neuvedl, zda mezi těmito dvěma důvody existuje vztah či provázanost pro zahájení správního řízení, což umocnila i stejná odporující si tvrzení v napadeném rozhodnutí. Jelikož oznámení o zahájení správního řízení nebylo řádné, nevyvolalo zamýšlené právní účinky v podobě řádně zahájeného správního řízení.
9. Žalobce také napadá loterijní nález, který byl podle jeho názoru vydán v rozporu s mezinárodněprávními závazky České republiky, protože porušil žalobcovo právo vlastnit, respektive pokojně užívat majetek ve smyslu čl. 1 dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě tím, že bez dalšího zrušil přechodné ustanovení, na základě kterého žalobce legitimně očekával, že v rámci přechodného období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2014 bude nerušeně provozovat sázkové hry a užívat další majetek s tímto provozováním související. Žalobce se domnívá, že loterijní nález je v rozporu s principem zákonnosti a právního státu, je nepředvídatelný i svévolný, protože nerespektuje ustálenou rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu týkající se ochrany legitimního očekávání. Žalobce považuje loterijní nález rovněž za rozporný s unijním právem, neboť principy ochrany legitimního očekávání a právního státu jsou podle ustálené rozhodovací praxe Soudního dvora obecnými zásadami Evropské unie. Žalobce v té souvislosti odkazuje na stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva, kterou činí součástí svých žalobních tvrzení, žalobních bodů a na niž několikrát odkazuje.
10. Žalobce dále uvádí, že závěry Ústavního soudu jsou v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí Evropského soudu pro lidská práva. Česká republika je povinna dodržovat práva a svobody garantovaná Úmluvou včetně jejich interpretace obsažené v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva. Zrušené přechodné ustanovení jednoznačně založilo legitimní očekávání žalobce, že do 31. 12. 2014 bude moci nerušeně provozovat sázkové

hry a užívat další majetek s tímto provozováním související. Přitom se jedná o konkrétní a objektivní legitimní očekávání žalobce spojené s užíváním jeho majetku ve smyslu ustanovení Úmluvy. Proto loterijní nález představuje zásah do legitimního očekávání žalobce založeného přechodným ustanovením. Zároveň daný nález zasahuje do majetku žalobce. Žalobce rovněž uvádí, že se jedná již o druhý zásah do legitimního očekávání, přičemž k prvnímu došlo již přijetím přechodného ustanovení, které zkrátilo platnost loterijních povolení.

11. Žalobce loterijní nález považuje za neospravedlnitelný zásah do práva na pokojné užívání majetku dle čl. 1 dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě, neboť je v rozporu se zásadami zákonnosti a spravedlivé rovnováhy. Loterijní nález je nepředvídatelně svévolný, protože tím Ústavní soud popřel svoji předchozí rozhodovací praxi týkající se konceptu legitimního očekávání (např. nález Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 2/02; ze dne 21. 3. 2011, sp. zn. I ÚS 1768/09), přičemž odklon od dosavadní judikatury náležitě neodůvodnil. Loterijní nález podle žalobce porušuje i princip právního státu. Rovněž je v rozporu s unijním právem, mezi jehož principy patří i ochrana legitimního očekávání, právní jistoty a princip právního státu (viz čl. 2 Smlouvy o Evropské unii a rozsudky Soudního dvora C-230/09, C-350/88, C-143/93, C-158/07, C-1/10). Konkrétně žalobce upozorňuje na rozsudek SDEU ze dne 11. 6. 2015 ve věci C-98/14, *Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató a další v. Maďarsko*.
12. Ze všech těchto důvodů žalobce dovozuje, že v jeho věci nebyly dány důvody pro zahájení správního řízení a pro zrušení loterijních povolení dle § 43 odst. 1 loterijního zákona. Přitom postupem žalovaného byly porušeny uvedená mezinárodně uznávaná práva a zásady.
13. Závěrem *ve třetím žalobním bodu* žalobce namítá procesní pochybení správních orgánů. Žalobci nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům prvostupňového rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, a dodává, že žalovaný spojil možnost seznámit se s podklady rozhodnutí s oznámením o zahájení správního řízení, ačkoliv ve stejné lhůtě vyzval dotčenou obec, aby mu poskytla relevantní informace pro správní řízení. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že by v oznámení o zahájení řízení uvedl, že podklady pro rozhodnutí ve věci samé jsou tvořeny loterijní vyhláškou a loterijním nálezem. Žalobce ale hlavně namítá, že žalovaný neměl ke dni oznámení veškeré podklady pro rozhodnutí ve správním řízení, neboť teprve v tuto chvíli vyzval obec, aby mu poskytla veškeré dokumenty a informace. Navíc nebylo možné vyloučit, aby podklady rozhodnutí byly i jiné podklady než loterijní vyhláška a loterijní nález. Nebylo proto zřejmé, k jakým podkladům měl žalobce možnost se vyjádřit. Ačkoli žalobce mohl nahlédnout do spisu, nebylo ze samotného nahlížení možné zjistit, zda tento spis v okamžiku nahlížení obsahuje všechny podklady či nikoli. Navíc opakované nahlížení do spisu je v rozporu s § 6 odst. 2 správního řádu. Žalobce rovněž nesouhlasí, že by byl postup žalovaného v souladu s § 46 odst. 3 správního řádu. V porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalobce spatřuje i porušení čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Ani ministr nevyzval žalobce, aby se seznámil s podklady rozhodnutí.
14. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud zrušil obě správní rozhodnutí a žalobci priznal právo na náhradu nákladů řízení.

15. V písemném vyjádření k žalobě uvádí žalovaný ve vztahu k námitce nepřezkoumatelnosti v prvním žalobním bodu, že Ústavní soud již v nálezu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, judikoval, že pokud by žalovaný nerušil loterijní povolení, která jsou v rozporu s obecně závaznými vyhláškami obcí, dopustil by se zásahu do ústavního práva obcí na územní samosprávu (dále i nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13). Žalovaný se neztotožňuje s tím, že by jeho rozhodnutí byla nepřezkoumatelná, protože je z nich jasně seznatelné, jak bylo rozhodnuto.
16. V otázce nesprávného právního posouzení žalovaný konstatuje, že nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13, je podle zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, vykonatelný dnem jeho vyhlášení ve Sbírce zákonů a jako takový je závazný pro všechny orgány i osoby. Z obsahu tohoto nálezu pak žalovaný dovozuje, že aplikace § 43 loterijního zákona není protiústavním postupem a porušením daného zákona. V rámci této aplikace dochází k poměřování jednotlivých zájmů, principů, práv a povinností. Žalovaný dodává, že provozovatelé si musí být vědomi existence daného ustanovení, tedy skutečnosti, že mohou být v podstatě kdykoli loterijního povolení zbaveni, nastanou-li v průběhu jeho platnosti okolnosti vylučující provoz těchto zařízení.
17. Žalovaný se rovněž neztotožňuje s argumentem žalobce o nepřezkoumatelnosti oznámení o zahájení řízení pro nedostatek důvodů, neboť předmět řízení byl identifikován dostatečně určitě. Žalovaný v oznámení uvedl konkrétní technická zařízení, jejichž provozování bylo v rozporu s loterijní vyhláškou. Žalovaný doplňuje argumentaci o popis účinků nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/13, jímž soud zrušil bod 4. čl. II zákona č. 300/2011 Sb., kterým se změnil loterijní zákon. Tuto skutečnost považoval žalovaný za okolnost dle § 43 odst. 1 loterijního zákona. Žalovaný ve specifikaci důvodů zahájení řízení nepochybil, protože došlo k řádnému zahájení správního řízení.
18. Žalovaný v kontextu žaloby dále uvádí, že výzva dle § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci a dotčenému orgánu zaslána současně s oznámením o zahájení řízení, přičemž tento postup je v souladu s § 46 odst. 3 téhož zákona. V předmětné věci neprobíhalo rozsáhlé shromažďování důkazů, neboť žalovaný již v oznámení o zahájení řízení uvedl, že podklady pro rozhodnutí jsou tvořeny loterijní vyhláškou ve spojení s nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13.
19. Ohledně vyjádření dotčeného orgánu žalovaný doplňuje, že neobsahovalo žádné nové důležité informace, které by měly vliv na probíhající správní řízení a nebyly známy již při zahájení správního řízení. Jelikož nebyly v průběhu řízení rozšířeny podklady, nebyl dán důvod pro postup dle § 36 odst. 3 správního řádu. Nemohlo tak dojít k namítanému porušení procesních práv. Pokud by spis byl doplněn o podklady, což se v posuzovaném případě nestalo, žalovaný by přistoupil k výzvě podle citovaného ustanovení.
20. K poukazu na rozhodnutí ve věci *Berlington Hungary*, C-98/14 ze dne 11. června 2015, žalovaný uvádí, že česká právní úprava je odlišná od úpravy maďarské, která byla předmětem přezkumu ze strany SDEU. V posuzovaném případě zejména nedochází k rušení loterií a jiných podobných her ze zákona okamžitě, tedy ze dne na den. Ministerstvo přistupuje k rušení vydaných povolení k provozování sázkových her na základě obecně závazných vyhlášek obcí, a to vždy po vyhodnocení jejich obsahu a účelu. Řízení o zrušení vydaného povolení je vedeno podle správního řádu a provozovatel má právo využít všech institutů, které mu správní řád poskytuje, včetně opravných prostředků. Provozovatel může po celou dobu správního řízení vykonávat svoji činnost, a

to až do doby, kdy rozhodnutí o zrušení vydaného povolení nabude právní moci. Lze tedy konstatovat, že podle českých právních norem představuje zcela odlišný režim rušení vydaných povolení, než tomu bylo v případě posuzovaném SDEU.

21. K zásadě ochrany legitimního očekávání namítané účastníkem řízení žalovaný uvádí, že z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že možnost dovolávat se ochrany legitimního očekávání má každý hospodářský subjekt, u kterého vzbudil vnitrostátní orgán důvodné naděje“ (viz rozsudek C-201/08 Platonol, bod 53), avšak zásada právní jistoty nevyžaduje, aby nedošlo k legislativním změnám (viz rozsudek C-98/14 Berlington Hungary, bod 78). Hospodářský subjekt nemůže spoléhat na to, že nedojde k žádným legislativním změnám, může toliko zpochybnit způsob provedení takové změny (viz rozsudek C-98/14 Berlington Hungary, bod 78). Pokud opatrný a obezřetný hospodářský subjekt je s to předvídat přijetí opatření, které se může dotknout jeho zájmů, nemůže se dovolávat zásady legitimního očekávání (viz rozsudek C-201/08 Platonol, bod 53). Hospodářský subjekt může být novou právní úpravou dotčen, pokud je nová právní úprava přijata náhlým a nepředvídatelným způsobem, aniž by mu byl ponechán čas nezbytný k přizpůsobení se nové právní situaci. (C-201/08 Platonol, bod 52). Žalovaný odkazuje na podrobné objasnění problematiky, které poskytl Nejvyšší správní soud v rozhodnutích č. j. 6 As 285/2014-32 ze dne 24. 2. 2015 a č. j. 10 As 62/2015 – 171 ze dne 22. 7. 2015, kdy uvedl, že „stěžovatelka nemá pravdu, pokud dovozuje aplikovatelnost práva Evropské unie na čistě vnitrostátní situace“.
22. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl a žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.
23. Výzvou ze dne 7. 7. 2016, č. j. 3Af 33/2016-39, bylo vyrozuměno Statutární město Zlín dle § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), o probíhajícím řízení. Zároveň bylo vyzváno ke sdělení ve lhůtě 15 dnů, zda bude v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné v řízení. Statutární město Zlín v soudem stanovené lhůtě nesdělilo soudu, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

III.

Posouzení žaloby

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
25. Dne 25. 7. 2018 se konalo jednání. Žalobce ani jeho zástupce se k jednání bez omluvy nedostavili. Zástupce žalovaného setrval na zamítnutí žaloby. Soud zamítl návrh žalobce na provedení důkazu stížností žalobce k Evropskému soudu pro lidská práva, a to pro nadbytečnost (viz bod 35 tohoto rozsudku).
26. Žaloba není důvodná.
27. Předmětem sporu je posouzení otázky, zda žalovaný zrušil žalobci výše specifikované loterijní povolení na území Statutárního města Zlín v souladu s § 43 odst. 1 loterijního zákona a v souladu obecně závaznou vyhláškou č. 3/2012, o zákazu provozování některých druhů loterií a jiných podobných her, ve znění obecně závazné vyhlášky č. 11/2012 a obecně závazné vyhlášky č. 10/2013 Statutárního města Zlín (dále též „loterijní vyhláška“).

28. Podle § 43 odst. 1 loterijního zákona „[o]rgán, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, zruší povolení, jestliže nastanou nebo dodatečně vyjdou najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit, nebo se ukáže dodatečně, že údaje, na jejichž podkladě bylo povolení vydáno, jsou klamné“.
29. Podle čl. 2 loterijní vyhlášky se zakazuje provozování sázkových her podle § 2 písm. e), g), i), j), l), m) a n) a loterií jiných podobných her podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích na celém území Statutárního města Zlína. Loterijní vyhláška nabyla účinnosti ode dne 1. 6. 2012.
30. Soud konstatuje, že posuzovaný případ je jedním z dalších typových případů, kdy žalovaný na základě existence obecně závazné vyhlášky, kterou obec reguluje provoz loterií a jiných her na svém území, zruší provozovateli povolení k provozování loterií či jiných podobných her. S ohledem na četnost těchto případů jsou prakticky veškeré žalobní námitky již zodpovězeny judikaturou správních soudů. Soud proto vzhledem k rozsahu žaloby a množství argumentů, které se často v žalobě a jejích doplněních opakují a překrývají, posuzoval žalobní námitky na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srovnej například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).

1. Nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí

31. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, protože tato vada by vylučovala jejich další věcný přezkum. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS).
32. Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).
33. Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že

napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).

34. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že se ministr v napadeném rozhodnutí nevyjádřil ke všem námitkám a argumentům žalobce, zejména ke stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva. Žalobce dále shledává rozpor mezi závěrem žalovaného v řízení před Ústavním soudem a v tomto řízení, pokud v obou případech zastával rozdílný postoj k existenci legitimního očekávání provozovatelů sázkových her. Žalobce rovněž poukazuje na rozpor, že žalovaný na jednom místě prvostupňového rozhodnutí uvádí, že důvodem zrušení loterijních povolení je jejich rozpor s loterijní vyhláškou, na jiném místě ale, že se jedná o rozpor s loterijním nálezem. Související pochybení vytýká i napadenému rozhodnutí ministra. Nesrozumitelnost spatřuje i v tvrzení žalovaného, že zrušením loterijních povolení dochází k uplatnění práva obcí na samosprávu.
35. Soud v otázce pominuté stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva vycházel z rozkladu žalobce ze dne 5. 8. 2015 proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného, který žalobce doplnil podáním ze dne 3. 9. 2015. Žalobce v závěru bodu III. upozorňuje v doplnění rozkladu na judikaturu SDEU a dodává toliko, že „[...] *proti předmětnému protiprávnímu zásahu do svých mezinárodněprávně garantovaných práv zakotvených v Úmluvě se brání prostřednictvím stížnosti k ESLP ze dne 10. 10. 2013*“. Přitom rozklad neobsahuje žádný další odkazy na předmětnou stížnost. Z této skutečnosti je patrné, proč se žalovaný danou stížností nezabýval. Žalobce totiž pouze konstatoval, že taková stížnost existuje, aniž by blíže osvětlil, proč je podstatná pro rozkladové řízení a proč se jí má ministr zabývat. Stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva není žádným kvalifikovaným aktem, který by zastával mezi podklady rozhodnutí zvláštní postavení a k němuž by bylo nutné vždy přihlédnout. V rozkladovém řízení se jednalo o pouhé připomenutí podané stížnosti.
36. K rozdílnému postoji žalovaného k legitimnímu očekávání provozovatelů loterií soud uvádí, že žalovaný je orgánem moci výkonné, kterému přísluší aplikace právních předpisů, nikoli jejich autoritativní výklad, jež zajišťují toliko soudy. Soud proto nespatřuje žádný rozpor v přístupu žalovaného, pokud v přechodném ustanovení v čl. II bodu 4 zákona č. 300/2011 Sb. spatřoval do doby vydání loterijního nálezu prostředek pro zajištění legitimního očekávání provozovatelů loterií, ale po vydání loterijního nálezu, kterým bylo dané ustanovení zrušeno, přijal závěry Ústavního soudu (srovnej čl. 89 odst. 2 Ústavy). V demokratickém právním státě se jedná o tak přirozenou věc, že soud nespatřuje pochybení v přístupu žalovaného, pokud změnu svého názoru obsírněji žalobci nevysvětlil. Navíc řízení před Ústavním soudem a nyní posuzované řízení nemají žádnou procesní souvislost, a proto by odlišná argumentace žalovaného v řízení před Ústavním soudem nemohla sama o sobě založit nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného v nyní posuzované věci.
37. Rovněž v napadeném rozhodnutí ministra soud neshledal v této otázce žádný rozpor. Loterijní povolení byla zrušena primárně pro rozpor s loterijní vyhláškou. Stát se tak mohlo ale až na základě loterijního nálezu, protože do jeho vydání platila předmětná přechodná ustanovení, která znemožňovala zrušení loterijních povolení vydaných před 1. 1. 2012. Žalovaný tak mohl zahájit řízení o zrušení těchto loterijních povolení až na základě loterijního nálezu, na což žalobce několikrát upozornil. Závěry žalovaného nejsou

nesrozumitelné, ale naopak osvětlují aplikaci § 43 odst. 1 loterijního zákona během změn právní úpravy v důsledku vydání loterijního nálezu.

38. Pokud žalobce napadá tvrzení žalovaného, že „[z]rušením dotčeného povolení dochází k uplatnění práva obcí na samosprávu,“ nelze než konstatovat, že toto tvrzení možná není zcela přesné, jako podpůrný argument však nemá žádný vliv na srozumitelnost a zákonnost rozhodnutí jako celku, protože jeho případná absence v textu odůvodnění by neměla žádný vliv na samotné rozhodnutí. Navíc žalobce dle obsahu žaloby dospěl sám interpretací ke správnému významu tohoto tvrzení, tedy chápe jeho smysl, a soudu není zřejmé, v čem spatřuje jeho nesrozumitelnost.
39. Jelikož soud ani v jednom z argumentů neshledal, že by správní rozhodnutí byla zatížena vadou spočívající v jejich nepřezkoumatelnosti, mohl případ posoudit věcně.

2. Nesprávné právní posouzení věci.

40. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 297/2015-77, v němž uvedený soud připomněl ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, povinnost soudů, aby před aplikací posuzovaly každou obecně závaznou vyhlášku individuálně z hlediska kritérií stanovených ústavním pořádkem a zákony. Zejména zdůraznil, že správní soud je oprávněn posoudit všechny individuální okolnosti případu, tedy i to, zda obec zařazením té které nemovitosti do textu vyhlášky nejednala libovolně či diskriminačně. Případně pak správní soud může obecně závaznou vyhlášku v určité části neaplikovat. Žalobce ve vztahu k loterijní vyhlášce nevznášel žádné konkrétní námitky, a proto soud podrobil obecně závaznou vyhlášku Statutárního města Zlín č. 3/2012 obecnému přezkumu.
41. Loterijní vyhláška Statutárního města Zlín zcela zakazuje provoz sázkových her ve smyslu § 2 písm. e), g), i), j), l), m) a n) a loterií a jiných podobných her podle § 50 odst. 3 loterijního zákona na celém území města. Právo na samosprávné řešení vlastních záležitostí přiznává obcím v nejobecnější rovině čl. 100 odst. 1 Ústavy České republiky. Statutární město Zlín bylo zmocněno k vydání loterijní vyhlášky podle loterijního nálezu Ústavního soudu již na základě § 10 písm. d) zákona č. 128/2000 Sb., obecní zřízení, a § 50 odst. 3 loterijního zákona toto obecné ustanovení zákon o obcích toliko konkretizuje. Uvedená ustanovení poskytují obcím široké pravomoci omezit provozování hracích přístrojů místem, časem nebo je dokonce úplně zakázat. Vzhledem k rozsahu tohoto zmocnění soud neshledal, že by Statutární město Zlín v čl. 2 loterijní vyhlášky překročilo své pravomoci, tedy jednalo *ultra vires*, když zakázalo provoz hracích přístrojů na celém svém území.
42. Soudu je přitom zjevný i účel takové regulace. Z přípisu Statutárního města Zlín ze dne 24. 11. 2017 vyplývá, že důvodem přijetí loterijní vyhlášky byl zájem využít legislativního zmocnění stanoveného novelou loterijního zákona v r. 2011 k regulaci většího okruhu herních zařízení než jen původních VHP, dále potřeba zamezit dalšímu nárůstu provozoven s regulovanými loterieri a hrami na území města, rovněž zájem na úplném ukončení provozoven s regulovanými loterieri a hrami v reprezentativní centrální části města po uplynutí tříletého přechodného období a kultivace herního trhu na území města a zamezení narušování veřejného pořádku v souvislosti s provozem loterií a her. Z uvedeného vyplývá přístup zastupitelů města k herním zařízením, který lze označit za fenomén, jehož sociopatologické dopady jsou natolik závažné, že jej nelze odstínit jinak

než jejich zákazem. Soud k tomu dodává, že uvedený postoj je projevem samosprávné pravomoci obce, je zcela v souladu s § 10 písm. d) zákona o obcích a § 50 odst. 3 loterijního zákona a není v rozporu s aktuálním stavem poznání, jaký může mít hazard a jeho průvodní jevy vliv na lidi a veřejný pořádek. Posuzovaná loterijní vyhláška zakazuje provoz hracích přístrojů na celém území města. Soud neshledal, že by posuzovaná úprava zakládala jakoukoli diskriminaci; ostatně ani žalobce nic takového nenamítá. Loterijní vyhláška určuje podmínky pro provoz hracích přístrojů ve vztahu ke všem subjektům stejně. Zároveň loterijní vyhláška sleduje legitimní cíl a je vhodným prostředkem k odstínění patologických následků provozování vybraného hazardu na celém území Statutárního města Zlín, což vylučuje i úvahy o nepřímé diskriminaci.

43. Soud se dále zabýval námitkou, ve které žalobce napadá loterijní nález. Považuje jej za rozporný s mezinárodněprávními závazky České republiky a principem demokratického právního státu, nález je podle něj nepředvídatelný, svévolný a porušuje žalobcovo legitimní očekávání, majetková práva a právní jistotu garantované unijními a mezinárodními právními předpisy. Z uvedených vad loterijního nálezu pak dovozuje, že nebyly splněny podmínky zrušení loterijních povolení dle § 43 odst. 1 loterijního zákona.
44. Ze samotné věcné argumentace žalobce vyplývá, že žalobce neporozuměl závěrům loterijního nálezu. Ústavní soud v daném nálezu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13, č. 112/2013 Sb., v bodech 29 až 33 popisuje, že právo obcí regulovat vybraný hazard na svém území zaručovala Ústava a § 10 zákona o obcích již dávno před tím, než byla přijata novela loterijního zákona – zákon č. 300/2011 Sb. (srovnej i nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10). Žalobce si proto mohl a měl být vědom skutečnosti, že jeho podnikatelský záměr může být omezen vůlí Zastupitelstva města Zlín, které mohlo provozování určité loterie na území města kdykoli podřídit regulaci. Žalobci tak nemohlo vzniknout jakékoli legitimní očekávání, že provozování loterií nebude moci město Zlín regulovat. Pokud totiž obce měly pravomoc regulovat hazard na svém území již před přijetím zákona č. 300/2011 Sb., přechodné ustanovení v čl. II odst. 4 tohoto zákona nebylo prostředkem k vyvážení práv obcí a práv provozovatelů loterií, ale naopak se jednalo o omezení již existujícího práva obcí regulovat loterie. Ústavní soud shledal v této skutečnosti neodůvodněný zásah do práva obcí na samosprávu, což vyjádřil právě v loterijním nálezu. Jelikož žalobci tvrzené legitimní očekávání nevzniklo, nemohlo být porušeno právo garantované čl. 1 dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě, natož aby byl porušen princip právního státu, který je součástí jak ústavního zřízení České republiky, tak práva Evropské unie.
45. Ačkoli Ministerstvo financí přirozeně hájilo účel přechodného ustanovení, nelze z jeho argumentů užívaných před vydáním loterijního nálezu vycházet, protože právě Ústavní soud je ve smyslu čl. 83 orgánem ochrany ústavnosti, který je nadán pravomocí posuzovat soulad zákonů a podzákonných předpisů s ústavním pořádkem [čl. 87 odst. 1 písm. a) a b) Ústavy]. Jakmile byl vydán loterijní nález, Ministerstvo financí správně přijalo nový výklad a zohlednilo závěry Ústavního soudu ve své rozhodovací praxi. Zdejšímu soudu vzhledem ke specifickému postavení Ústavního soudu a i k čl. 89 odst. 2 Ústavy nepřísluší hodnotit správnost závěrů Ústavního soudu či se od nich odchýlit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 9 As 127/2015-68). Pokud se žalobce domnívá, že se jedná o ojedinělé excesivní rozhodnutí, nezbyvá než žalobce po vyčerpání všech opravných prostředků odkázat na využití ústavní stížnosti, kterou se může pokusit změnit rozhodovací praxi Ústavního soudu.

46. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č. j. 6 As 285/2014-32, č. 3194/2015 Sb. NSS, v němž tento soud vůbec poprvé posuzoval případ zrušení povolení k provozování loterie nebo jiné hry z moci úřední za použití § 43 loterního zákona. Nejvyšší správní soud se v tomto rozhodnutí obsáhle zabýval vývojem příslušné právní úpravy, kontextem obdobných sporů i judikaturou Ústavního soudu, včetně loterijního nálezu. Nakonec Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry vydané dle § 50 odst. 3 loterijního zákona lze zrušit dle § 43 odst. 1 téhož zákona nejen pro okolnosti skutkové povahy, ale též pro okolnosti rázu právního. Těmi může být i vydání obecně závazné vyhlášky, jež v místě, kde byl povolen provoz hracího přístroje, provozování loterií a jiných podobných her zakazuje. Z předmětné loterijní vyhlášky vyplývá, že na celém území města Zlína je zakázáno provozovat vybrané loterie. Pokud výše označené loterijní povolení kolidovalo s loterijní vyhláškou, nelze v postupu žalovaného dle § 43 odst. 1 loterijního zákona, který vyústil ve zrušení loterijních povolení, spatřovat nesprávné právní posouzení případu.
47. Jelikož loterijním nálezem nemohlo být z výše uvedených důvodů zasaženo do legitimního očekávání žalobce, respektive jeho vlastnických práv či práv na podnikání, soud považuje za zbytečné, aby se zabýval odkazovanou judikaturou Ústavního soudu, Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora vztahující se k principu ochrany legitimního očekávání. Jak totiž Ústavní soud vyjádřil v bodě 42 loterijního nálezu, „[...] *nelze u provozovatelů interaktivních videoloterijních terminálů hovořit o existenci legitimního očekávání (jež by snad napadeným ustanovením mělo být chráněné) spočívajícího v naději, že jejich činnost nebude přinejmenším po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí. Provozovatelé interaktivních videoloterijních terminálů - stejně jako každý jiný subjekt práva - si totiž mohli a měli být vědomi rizika, že jejich právní sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů, a to nejen zákonů, nýbrž i podzákonných právních předpisů (včetně obecně závazných vyhlášek)*“. Zdejší soud se plně s tímto závěrem ztotožňuje a žalobce nevznesl přesvědčivé důvody, které by tento závěr vyvracely. Rovněž je vhodné znovu poukázat na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 9 As 127/2015-68, že s ohledem na vázanost soudů nálezy Ústavního soudu by se zdejší soud mohl jen těžko od závěrů loterijního nálezu odchýlit.
48. Pokud žalobce dovozoval existenci unijního prvku v řízení i z rozsudku Soudního dvora C-98/14, *Berlington Hungary*, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 62/2015-170, v němž dospěl v typově podobném případě k závěru, že unijní právo není aplikovatelné na čistě vnitrostátní situace podnikání v oblasti provozování výherních hracích přístrojů. Proto ani základní zásady unijního práva nejsou aplikovatelné na rozhodování správních orgánů podle § 43 loterijního zákona. Soud neshledal ani tuto námitku důvodnou.

3. Procesní vady

49. Žalobce namítá, že žalovaný v oznámení o zahájení řízení uvedl jako důvod pro zahájení správního řízení rozpor loterijních povolení s loterijní vyhláškou a zrušení přechodného ustanovení loterijním nálezem, aniž by specifikoval tato tvrzení blíže či popsal vztah mezi těmito dvěma důvody.
50. Podle § 46 odst. 1 správního řádu „[ř]ízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv

jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.“

51. Soud ze správního spisu zjistil, že žalovaný oznámením o zahájení řízení ze dne 4. 6. 2015, č. j. MF-25533/2015/34-2, vyrozuměl žalobce o zahájení správního řízení dle § 43 odst. 1 loterijního zákona ve věci provozování loterie a jiné podobné hry na území Statutárního města Zlín ve věci výše popsaných loterijních povolení. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že „[d]ůvodem zahájení správního řízení dle § 43 odst. 1 loterního zákona ve věci zrušení rozhodnutí specifikovaných v rámci I. až VI. tohoto oznámení je skutečnost, že Ministerstvo financí na základě vlastního zjištění dospělo k závěru, že technická zařízení povolená na základě těchto rozhodnutí jsou provozována v rozporu s obecně závaznou vyhláškou města Zlín č. 3/2012, o zákazu provozování některých drhů loterií a jiných podrobných her, ve znění pozdějších předpisů“. Žalovaný dále dodal, že „Ministerstvo financí dále zahájilo správní řízení dle § 43 odst. 1 loterního zákona s ohledem na skutečnost, že Ústavní soud ve svém nálezu Pl. ÚS 6/13 ze dne 2. 4. 2013 zrušil bod 4. Čl. II zákona č. 300/2011 Sb., [...], na jehož základě se zmocnění obcí vydávat obecně závazné vyhlášky nevztahovalo na povolení vydaná podle § 2 písm. i), j) a podle § 50 odst. 3 loterního zákona ve znění účinném před 1. 1. 2012“. Zároveň žalovaný v oznámení uvedl, že tento úkon spojil v souladu s § 46 odst. 3 správního řádu s dalším úkonem a to: 1) vyzval žalobce dle § 36 odst. 1 a 3 správního řádu k učinění návrhů důkazů, vyjádření ve věci nebo jiných návrhů či úkonů, jakož i ke všem podkladům rozhodnutí ve lhůtě 21 dnů ode dne doručení oznámení a 2) vyzval dotčený orgán dle § 136 odst. 3 správního řádu k poskytnutí všech informací důležitých pro řízení, a to rovněž ve lhůtě 21 dnů ode dne doručení oznámení.
52. Soud z popsaného oznámení shledal, že obsahovalo ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu veškeré zákonné náležitosti. K předmětu řízení soud uvádí, že žalovaný vymezil typ řízení odkazem na zákonné ustanovení, konkrétně specifikoval loterijní povolení, kvůli jejichž zrušení řízení zahájil, a uvedl důvody pro zahájení řízení. Soud shledal, že jednoznačným výslovně uvedeným důvodem pro zahájení správního řízení byl rozpor loterijních povolení s loterijní vyhláškou. Žalovaný správně připomněl i význam loterijního nálezu, protože bez jeho vydání by žalovaný předmětné správní řízení nemohl zahájit. Nelze se proto ztotožnit se žalobcem, že by žalovaný uvedl důvody, které by si vzájemně odporovaly. Naopak žalovaný se snažil již v oznámení o zahájení řízení předejít veškeré důležité okolnosti pro zahájení řízení z moci úřední.
53. Povinností vymezit předmět řízení při jeho zahájení se zabýval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002-34, č. 296/2004 Sb. NSS. V něm dospěl k závěru, že vymezení skutku, pro který je řízení podle správního řádu zahájeno, musí být konkrétní, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno. Zdejší soud všechny tyto náležitosti v oznámení o zahájení řízení shledal. Naopak se nelze přiklonit k požadavkům žalobce, aby oznámení obsahovalo i podrobnou analýzu jednotlivých důvodů a jejich provázanosti. Vhodné je poukázat v té souvislosti i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, v němž uvedl, že „[p]okud jde o samotnou povahu oznámení o zahájení správního řízení, je nutno vzít v potaz, že na samém počátku řízení není možné jeho předmět zcela přesně vymezit. V této fázi má správní orgán pouze informace plynoucí z jeho postupu před samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů. Nicméně předmět jakéhokoliv zahajovaného řízení (a pro oznámení o zahájení správně-trestního řízení to platí zvláště) musí být identifikován

dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit“. Z něho je zřejmé, že na oznámení o zahájení řízení nelze klást stejné požadavky jako na samotné rozhodnutí ve věci. Zatímco oznámení o zahájení řízení je procesním úkonem, aktem aplikace hmotného práva je až samotné rozhodnutí ve věci, tedy až v něm má správní orgán povinnost se podrobně vyjádřit k předmětu řízení. Námitka proto není důvodná.

54. Žalobce rovněž napadá, že mu nebylo umožněno se seznámit se všemi podklady rozhodnutí, protože žalovaný v rámci výzvy dle § 36 odst. 3 správního řádu požadoval od dotčené obce dle § 136 odst. 3 správního řádu další podklady, z čehož žalobce dovodil, že žalovaný ještě neměl shromážděné podklady pro vydání rozhodnutí.
55. Podle § 36 odst. 3 správního řádu *„[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*“
56. Soud neshledal uvedenou námitku důvodnou. Žalovaný vyzval žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu již v rámci oznámení o zahájení řízení ze dne 4. 6. 2015, č. j. MF-25533/2015/34-2. Soud v daném postupu shledává standardní průběh správního řízení. Jelikož žalovaný po první výzvě ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu již nedoplňoval podklady pro vydání rozhodnutí, účastníky řízení již dále nevyzýval.
57. Spojení oznámení o zahájení řízení s kombinovanou výzvou dle § 36 odst. 1 a 3 správního řádu je poměrně běžným postupem, který zajišťuje ve smyslu § 6 odst. 1 a 2 téhož zákona hospodárnost řízení (srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS). Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu zakládá správnímu orgánu povinnost, aby upozornil účastníky řízení na svůj záměr vydat rozhodnutí ve věci na základě shromážděného podkladového materiálu a poskytl jim možnost se k podkladům vyjádřit či činit návrhy na doplnění. Z daného ustanovení však nevyplývá povinnost, aby správní orgán ve výzvě k seznámení s podklady rozhodnutí musel jmenovat všechny shromážděné podklady, ačkoli se to může v některých případech jevit jako praktické. Pro správnost přezkoumávaného správního řízení proto není nikterak relevantní, zda žalovaný ve výzvě dle § 36 odst. 3 správního řádu jmenoval podklady pro vydání rozhodnutí či ne.
58. Pokud dále žalovaný vyzval žalobce k učinění návrhů či vyjádření se ve věci a zároveň dotčenou obec k případnému sdělení informací významných pro dané řízení, vyjádřil tím, že měl v danou chvíli již dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, ale v rámci zásady materiální pravdy (§ 3 správního řádu) chtěl žalobci i dotčené obci poskytnout ještě možnost podklady doplnit. Žalobce na danou výzvu reagoval podáním žádosti o prodloužení lhůty k podání vyjádření. Této žádosti žalovaný vyhověl, když žalobci usnesením ze dne 8. 7. 2015, č. j. MF-25533/2015/34-2 stanovil novou lhůtu a to do 23. 7. 2015. Skutečnost, že žalovaný měl již na začátku řízení shromážděny všechny podklady, prokazuje i skutečnost, že po zaslání vyjádření žalobce ze dne 20. 7. 2015 vydal žalovaný dne 27. 7. 2015 rozhodnutí ve věci. Soud proto neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení, natož aby byly porušeny čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 1 Listiny či čl. 6 odst. 1 Úmluvy.
59. V rozkladovém řízení ministr žádné nové podklady neopatřoval, a proto nebyl dán důvod, aby ministr před vydáním napadeného rozhodnutí žalobce vyzval dle § 36 odst. 3

správního řádu [srovnej § 90 odst. 5 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu *a contrario* § 90 odst. 1 písm. c) za středníkem téhož zákona].

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

60. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
61. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. července 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

